

Kiss Benedek

Kérés Istenhez

Akaszton születtem -
vajon hol végzem?
Kárpitozott, szép,
zöld karosszékben
csücsülök, s konokul
egyre azt kérem
Istentől: jelenjen meg
láng-fehérben,
füst-szakállas arcát
szemmel hadd érzem,
hadd kérjsem sorsomat:
hogyan is végzem?

Akaszton születtem -
nomen est omen?

Rázd fejed, Istenem:
ó, nem, nem, ó nem!

Háború volt éppen -
háború viszen el?

Rázd fejed: nem úgy lesz! -
s megnyugszom, Istenem.

Nyaggatott szegénység -
szegényház váma rám?
Vagy girhes ebként
egy kaptató oldalán
dőlnék el remegő
lábszárral, térdel?

Rázd fejed, Istenem:
ó, nem, nem, ó nem!

Bűnös vagyok, Uram,
mégis azt kérem:
ágyban... és párnák közt...
s ha lehet: még nem...
Gyarló vagyok, Uram -
ezt add megémem!

Otthon

Lányom kinyitotta az ablakomat,
hogy szívjak friss levegőt,
minthogy az ott terem.
Trabantok göthölnek bár
a ház előtt,
ám cigarettafüst,
az ne legyen.

Fiam meg sakkozik velem,
s idő-előnyt ad rendszeresen,
különben sosem győzném már le
az ifjú erőt.
(Csak feleségem pöröl egyre velem,
miért emelgetem
akár a gőz
a konyhában a fazékfedőt.)

*(De lányom kinyitotta most
ablakomat,
s a füstön, gépzajon át
hallottam egy estvéllő madarat,
az-kinek füttye a szívembe nőtt!)*

Érem nyakamba

*Alakod gömbölyded,
íj-forma a lábad,
tomporod deltája
pogány pagony.
Két melled két serleg -
de nem utánzat!
Eredeti vagy, kedves,
mint óborom.*

Deresedők

*Bevérződő esték,
hamuszín hajnalok.
Ránk tör az öregség.
Hó füstje kavarog.*

*A régi tábortűz már
a hó füstje mögött
pernyéllik, föl nem sárgáll.
Ezüst ruhánk a köd.*

*Maholnap majd magunkra
maradunk, kedvesem!
Ezüst-ruhába bújva,
de jössz még, jössz velem.*

*Arany tűz nem ragyog már,
csak szemünk hunyorog,
ha egy-egy kaptatónál
karomhoz ér karod.*

*Kabátunk már ezüst köd,
de jössz csak, jössz velem,
míg fönről havat köpköd
az ég ránk szenttelen.*

*Ránk tör az öregség,
akár a tolvajok!
Bevérződő esték,
hamuszín hajnalok...*